

8 Φεβρουαρίου 2016

Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης - Τα δάκρυα της χαράς και η χαρά των δακρύων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ο άνθρωπος ζη κάθε ημέρα μέσα σε ένα τρελό μεθύσι, σε μία ευφροσύνη, σε μία ικανοποίηση, σε μία «ευτυχία» και «ανάπαυσι», σε μία ευαρέσκεια και αυτάρκεια.

Κάθε ημέρα αναπαύεται σε ένα στρώμα το οποίο προέρχεται από τις ποικίλες αμαρτίες του, στην πραγματικότητα όμως πίνει και τρώει τον εαυτό του, ζυμώνει το είναι του με τον εαυτό του.

Διότι, ποιος θα μπορούσε να επιζήσει και στον μεγαλύτερο πόνο, αν δεν είχε κάποια χαρά; Έχω την χαρά της γυναικός μου, την χαρά της ελπίδος, της αναγνωρίσεώς μου, του χρήματός μου, ποικίλες χαρές. Κάθε φορά βρίσκω και κάτι. Μπορεί να διαβάσω ένα περιοδικό και να με απορροφήση πέντε ώρες. Αυτή η απορρόφησης είναι μία μέθη άνευ οίνου. Γνωρίζομε όμως ότι δεν είναι δυνατόν ο πιστός να έχει αληθινή ευφροσύνη χωρίς δάκρυα και αληθινή χαρά χωρίς λύπη. Δεν είναι δυνατόν επίσης να υπάρχει κατα Θεόν λύπη, δηλαδή μετάνοια αληθινή, άνευ της χαρμονής, άνευ της χαράς του Χριστού, άνευ της παρουσίας Του. Η λύπη είναι κατά Θεόν όταν είναι χαρμολύπη, και η χαρά είναι αληθινή, όταν βγαίνει από τα δάκρυα της μετανοίας.

Είναι λοιπόν δυνατόν ο άνθρωπος να χαίρεται, να έχει χίλιες δύο ικανοποιήσεις, επιθυμίες ή ενέργειες, να είναι ή να φαίνεται χαρούμενος, αλλά η χαρά του να είναι ψευδής, αν δεν υπάρχει ο οίνος των δακρύων. Μόνον τα δάκρυα δίνουν την αληθινή μέθη. Αλλά και όσα δάκρυα δεν χαρίζουν την μέθη, την χαρά, την ευτυχία,

είναι ψευδή, εγωπαθή, μειονεκτικά, αρρωστημένα, δαιμονιώδη, δεν είναι πνευματικά. Τα δάκρυα δεν έχουν αυτά καθ' εαυτά σημασία. Η σημασία τους έγκειται στην μέθη την οποία προκαλούν, η δε μέθη ελέγχεται για το γνήσιό της από το αν προέρχεται από τον αληθινό οίνο. Γι' αυτό ο αββάς Ησαΐας λέγει, έως πότε θα έχω χαρές χωρίς δάκρυ μετανοίας; Και έως πότε τα μάτια μου θα βγάζουν δάκρυα, χωρίς να έχω μεθύσι, χωρίς να είμαι χαρούμενος;

Πόσες φορές εμείς μετανοούμε και δεν έχουμε χαρά! Είναι βέβαιο τότε ότι θα ξαναπέσουμε. Πόσες φορές εξομολογούμεθα και δεν πυρπολείται και δεν μεθάει η καρδιά μας! Προφανώς, είναι ψεύτικος αυτός ο οίνος. Πόσες φορές πιστεύουμε ότι βρήκαμε την αλήθεια ή την χαρά, αλλά δεν έχουμε τον οίνο, το δάκρυ το πνευματικό! Έως πότε λοιπόν θα είναι ψεύτικη η χαρά μου, η λύπη μου, ψεύτικες οι μετάνοιές μου, όλες οι προσφορές μου και οι θυσίες μου για τον Θεό; Εώς πότε θα αμελώ και θα ζω αυτή την ψευδότητα;

Έχω μεθύσι, αλλά δεν έχω οίνο, δεν έχω δάκρυ, διότι η σκληρότητα της καρδιάς μου, που επαχύνθη, που ελιπάνθη, εξήρανε τους οφθαλμούς μου. Από την καρδιά βγαίνουν όλα. Όταν είναι σκληρή η καρδιά, τί να βγάλουν τα μάτια;

Είναι η περιπέτεια της ζωής μας, λόγω των ποικίλων φροντίδων και ενδιαφερόντων μας. Κάθε φορά δηλαδή κάτι μας απασχολεί, κάτι γυαλίζει στα μάτια μας ως επιθυμία. Σήμερα με απασχολεί να πετύχω αυτό, αύριο να διαμορφώσω το μοναστήρι μου κατά τον καλύτερο τρόπο. Κάθε φορά κάτι σαν σαράκι τρώει και σκληραίνει την ρίζα της καρδιάς μου και εν συνεχεία της κεφαλής μου και με αχρηστεύει.

Ο περισπασμός της διανοίας και της καρδιάς είναι η οριστική αχρήστευσις του ανθρώπου. Η φροντίδα, όπως λέγει και η Αγία Γραφή, οδηγεί σε αδιέξοδα. Επιθυμώ και δεν έχω. Επιθυμώντας και μη έχοντας, ή επιδιώκω περισσότερο την πραγματοποίησή τους, ή αναζητώ άλλους ορίζοντες, για να μπορώ να έχω δικό μου μεθύσι, δική μου χαρά. Έτσι, περιπίπτω σε έναν περισπασμό της καρδιάς, ζω από εδώ και από εκεί, ζω παντού, δεν ζω όμως την δική μου ύπαρξη. Το αποτέλεσμα αυτών των ποικίλων απασχολήσεων και περισπασμών είναι να ξεχνάω τα πάντα. Ξεχνάω ότι δεν έχω οίνο, ξεχνάω την λήθη που γεννιέται μέσα μου.

Τί σημαίνει λήθη; Έχω, λόγου χάριν, λήθη του τάδε προσώπου, σημαίνει ότι το πρόσωπο αυτό είναι ανύπαρκτο για μένα. Επομένως όταν ο αββάς Ησαΐας λέγει «ο περισπασμός της καρδιάς μου εποίησέ μοι λήθη» σημαίνει ότι το αποτέλεσμα της λήθης είναι μέσα μου, εγώ είμαι ο τόπος της απουσίας του Θεού. Οι φροντίδες μου και οι επιθυμίες μου με τα οποία ζω, μου απομακρύνουν τον Θεόν· γίνομαι ως άθεος εν τω κόσμω.

«Έως την ώρα του σκότους». Επειδή έχω μεθύσια, ζω νομίζοντας ότι έχω Θεόν,

μέχρι την ώρα που θα γλιστρήσω μέσα στο σκοτάδι. Πλησιάζει η τελευταία στιγμή της ζωής μου, κατά την οποία «ουκ έστιν ο μνημονεύων σου», και ακόμη δεν ανεκάλυψα ότι ζω χωρίς Θεόν.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα της χαράς χωρίς δάκρυ και των δακρύων χωρίς χαρά.

από το βιβλίο: ΛΟΓΟΙ ΑΣΚΗΤΙΚΟΙ
αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου
εκδ.:ΙΝΔΙΚΤΟΣ

Πηγή: ekklisiaonline.gr